

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīva 92/12/EEK⁽¹⁾, ņemot vērā Savienības tiesību vispārējos principus, it īpaši efektivitātes, tiesiskās noteiktības un samērīguma principus, ir interpretējama tādējādi, ka tādā gadījumā, kā šajā lietā aplūkots, tā nepieļauj piemērot tādu dalībvalsts tiesību normu kā Muitas kodeksa 108. pants, saskaņā ar kuru apstiprinātu noliktavas saimnieku var atzīt par solidāri atbildīgu par administratīvo sodu samaksu par to preču kontrabandu, kas transportētas no tā akcīzes preču noliktavas saskaņā ar atliktās nodokļa maksāšanas režīmu un kas kontrabandas rezultātā nelikumīgi izņemtas no minētā režīma – neatkarīgi no tā, vai pārkāpuma izdarīšanas brīdī tas bija preču īpašnieks saskaņā ar privāto tiesību normām, kā arī no tā, vai starp kontrabandas īstenotājiem, kas ir iesaistīti minētajā pārvadājumā, un apstiprinātu noliktavas saimnieku pastāv līgumiskas attiecības, no kurām var izsecināt, ka tie ir rīkojušies kā tā pilnvarotie?

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīva 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV L 46, 1. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08 H & R ChemPharm GmbH/Eiropas Komisija 2015. gada 24. februārī iesniedza
H & R ChemPharm GmbH**

(Lieta C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: H & R ChemPharm GmbH (pārstāvji – M. Klusmann un S. Thomas, Rechtsanwälte)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08, ciktāl tas skar prasītāju;
- pakārtoti, atbilstoši samazināt prasītājam uzlikto naudas sodu, kas 2008. gada 1. oktobra apstrīdētā lēmuma 2. pantā noteikts EUR 22 miljonu apmērā;
- turklāt, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai;
- atcelt saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 90. panta a) punktu piespriestos tiesāšanās izdevumus, kas noteikti EUR 10 000 apmērā;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir iesniegta par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08, H&R ChemPharm GmbH/Komisija (reģ. Nr. 651533), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja prasību atcelt Komisijas 2008. gada 1. oktobra lēmumu C(2008) 5476, galīgā redakcija, (Lieta COMP/39181 – Sveču vaski), ciktāl tas skar prasītāju.

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja (un prasītāja pirmajā instancē) izvirza šādus pamatus.

1. Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka cita starpā ir pārkāpts EK Līguma 81. pants [LESD 101. pants], jo sprieduma pamatojums, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas uzņēmuma struktūru un atbildību un balstoties uz kuru Vispārējā tiesa atzina EK Līguma 81. panta pārkāpumu, ir pretrunīgs un nepietiekams. Galvenā pretruna esot tāda, ka Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzēju un ar to nesaistīto uzņēmumu *Tudapetrol* attiecībā uz vainojamību pārkāpumā esot uzskatījusi par vienu vienību, savukārt attiecībā uz naudas soda piemērošanu – par diviem nošķirti uzņēmumiem. Tā kā no sprieduma pamatojuma neesot saprotams, vai apelācijas sūdzības iesniedzēja un *Tudapetrol* ir uzskatāmi par vienu uzņēmumu, vai arī tie ir uzskatāmi par diviem atsevišķiem uzņēmumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir pārkāpts gan pienākums norādīt pamatojumu (LESD 296. pants), gan tās pamattiesības uz aizstāvību.
2. Ar savu otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, nepareizi lemjot, ka tā ir atbildīga par sava darba ņēmēja rīcību, kurš paralēli ir nodarbināts dažādos juridiski patstāvīgos uzņēmumos. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka tā tiek padarīta atbildīga par šā darbinieka rīcību, kaut arī Vispārējā tiesa neesot konstatējusi, vai šis darba ņēmējs strīdīgās darbības galu galā ir veicis apelācijas sūdzības iesniedzējas labā. Vispārējās tiesas paustā juridiskā nostāja šajā ziņā esot pretrunā EKL 81. pantam. Vienlaikus Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, jo tā ar juridiski nederīgu pamatojumu esot noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas piedāvājumu sniegt pierādījumus par šā darba ņēmēja faktiskajiem uzdevumiem (ECPAK 6. panta pārkāpums).
3. Ar savu trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir pieļautas izšķirošas kļūdas Regulas Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 23. panta 3. punkta interpretācijā attiecībā uz naudas soda aprēķināšanai izmantoto apgrozījumu. Proti, Vispārējā tiesa esot akceptējusi, ka naudas soda aprēķināšanai tiek ņemts vērā trešā uzņēmuma apgrozījums, kaut arī šis uzņēmums neapšaubāmi nav piedalījies pārkāpumā un neveido saimniecisku vienību ar apelācijas sūdzības iesniedzēju. Spriedumā neesot nekāda juridiska pamatojuma, kāpēc, nosakot naudas sodu, tiek pieskaitīts atsevišķu trešo uzņēmumu apgrozījums, kaut arī tie neietilpst saimnieciskajā vienībā. Tāpēc Vispārējās tiesas apsvērumi esot pretrunā ne vien Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktam, bet arī judikatūrā noteiktajām prasībām norādīt pietiekamu pamatojumu (LESD 296. pants).
4. Ar savu ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms apgalvo, ka Vispārējā tiesa, nosakot naudas sodu, ir ņēmusi vērā tādu sabiedrību apgrozījumu, kas iegādātas tikai varbūtējā pārkāpuma izdarīšanas laikposma beigās, un šo apgrozījumu ekstrapolējusi, attiecinot uz visu laikposmu, kurā varbūtējais pārkāpums ir noticis. Tas esot pretrunā Vispārējās tiesas rīcībai paralēlā spriedumā lietā *Esso* ⁽²⁾. *Esso* spriedumā tā pati tiesa tādā pašā lietā par to pašu jautājumu esot lēmusi, ka attiecīgā Komisijas rīcība maksimāli palielina naudas soda aprēķināšanai izmantoto apgrozījumu. Šī nevienlīdzīgā attieksme esot uzskatāma par Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkta pārkāpumu. Tā kā Vispārējā tiesa nav paudusi nostāju par apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildēm, pārsūdzētais spriedums neesot arī pietiekami pamatots (LESD 296. pants). Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdas saistībā ar apgrozījuma aprēķināšanu un šo kļūdu rezultātā apgrozījums ir ņemts vērā divreiz, pārkāpjot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu.
5. Ar savu piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, nosakot naudas sodu, ir pieļautas vairākas kļūdas, tai skaitā it īpaši apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktais naudas sods ir nesamērīgs salīdzinājumā ar citiem varbūtējos pārkāpumos iesaistītajiem uzņēmumiem (Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punkts). Saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoto Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja varbūtējā pārkāpuma izdarīšanā piedalījās apmērā, kas bija atšķirīgs salīdzinājumā ar citiem iesaistītajiem uzņēmumiem, kā arī neproporcionālā apmērā ņēmusi vērā uzņēmuma lielumu.
6. Ar savu sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsas pret kļūdām tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa pieļāvusi, lemjot par tiesāšanās izdevumiem, attiecībā uz sīkāk neprecizētiem Vispārējai tiesai radītiem izdevumiem, ko it kā esot izraisījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja (Vispārējās tiesas Reglamenta 90. panta a) punkta, kā arī LESD 296. panta un ECPAK 6. panta pārkāpums). Šādi izdevumi neesot radīti, un apelācijas sūdzības iesniedzēja, pirms tika lemts par tiesāšanās izdevumiem, neesot tikusi uzklaušīta.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.